6-86-7 13
198
Arm. 73 | Pres. 111 | C. 4 | N. 7.

Un ángel!

Rosendo Arias y Arderius

Acte unich.

1878.

R. 314337
MS 221

Un angel!

Drama catalá en un acte y en vers.

per

Rosendo Arús y Arderiu

1878.

Personas.

Blanca.	20 anys.
Felix	30
Esteva.	35
Pau.	50.

Acte unich.

-

Baixos d'una casa acomoda-
da, la llar à la dreta ab
lo seu arcó, al costat una
taula, pocas cadiras y cap
mes moble, l'habitació està
molt desmantelada. Porta
al fondo, porta à la esquer-
ra que figura anar à l'exida,
à la dreta lo primer tram

d'una escala que va al pis. . .

Escena 1.

D. Esteva - Pau.

(Pau està en lo peu apoyat en l'ultim esglaó de la escala netejant un fuzell. D. Esteva parla desde la porta. Pau fa d'indiferent si be escolta al gran atenció)

E. Per un may més se' li mana qu' aquí dintre pose 'ls peus.

(Com si li contestessin)

Cóm ?... ¿qué diu ?. no m'incomodi, li faltaria en extrem . . .

(Representa)

No,... que 'alvorte' may se falta...'

(Igual que l'altre vegada)

Lo que vulgui... se la treu...

m'hi encarregat jo de dirli;—

ab molt de gust, ja ho tê entes.

(Tanta la porta ab revolada, entra á

dintre y 's dirigeix á Pau)

A jutjar, vos sou en Pau,

el guardabosch.—?

Pau. El mateix.

Vorté no cal preguntarho,

no es don Jelix; ai no ser

que fos lo cambi tan gran

que sombra no tingués d'ell..?

E. Vinch devant; el precedeixo.

Pau. Ah, ja!..

Es. Soch un amich seu.

Pau. Es dir qu'es viu?..

Es. Si.

Pau. ¿Y que torna?

Es. ¿Ne duptavau..?

Pau. Si, per cert...

aqui deya qu'era mort...

¿Y l'ha... treta à la Merce'?

Es. La criada... la mestressa...
de lo difunt don Albert,..
la dona malvada, indigna...
Es molt millor que callem..!

Pau. (Agafant el fusell.)

¿Jo tambe me'n tinch d'anar?

Es. (Sorprés.)

Vos!

Pau. (Arronsant las espatllas.)

Oh!..

Es. Vos, qu' ab desinteré
heu estat amich d'en Félix,
mes que servidor fidel.'

Pau. Desinteres ... bon amich....

Es. Pot duptarse?

Pau. Aixó depen...

¿Y Blanca?..

Es. La filla...

Pau. Si.

Es. La que tot l'hi deixá 'l vell,
la que en Félix deu mirarse
qu'es duenya de tot lo seu.

Pau. Duenya... no... res va deixarli.

Es. ¿Hont se trova? no la veig.

Pau. Ha sortit... ve derreguida.
quan sápiga que vorté
á la mare...

E. (Anant á la porta)
Arriva en Jelix,
ell obrará.

(Pau se dispora per sortir.)
No os mogueu,
ab desitj espera veuros.

Pau.

(Mentres D. Eiteva s'adelanta per rebre á Jelix, y's coloca al peu de l'escala, procurant amagar la seva emoció.)

(Treure á Blanca ¡pobres d'ells!)

(Entra Jelix pel fondo sens adonarse d'en Pau, porta una maleta y's treu

la capa y sombrero y ho deixa tot sobre la taula.)

Escena 2.

Jelix. D. Esteva. Pau.

Je. Ja es fora?

Es. Si.

Je. Tant millor.
La seva vista en extrem
m'hauria afligit... tornar
de nou a casa, despres
d'un tan llarch desterro!...
¡quinze anys, y veurer present
lo qu'insulta la memoria
del meu pare!...

Pau. (Adelantantse.)

Sí, ben cert
qu'está en mal estat la casa;
mes de culpa no 'n tinch gens...
l'encárrech no se 'm va dar...
no 'm van dir que la cuidés...

Je. Ah... Pau! Sí; os he conegut.

(Abrassantlo. Esteva se retira, luego
torna al costat de Jelix.)

De vos a cada moment
mihi recordat... ¡Cóm s'oblida
que en los vostres ulls, aquets,
brillavan las solas llágrimas
que feu corre 'l sentiment
quant d'aquí casa sortia
anegat lo cor en fel!...

Jo era un noy, se'm feya anar
al colegit, y ab recel
presentia que al meu pare
no habia de veurer mes.

Al anarmen, fóreu l'unich
que 'm va planye': encara ho veig...—
Y despres... no se m'oculta;
jo sé que los regalets
que ficso cad'any rebia,
sens un **indici** per cert,
era...tot lo que os sobrava.....—

(Pau demostra estâ contrariat y ne-
guitós.)

negarmho no pretengueu.
El pare, que en pau descansi,
ni un recort per mi tingue

y era la falta esmenar
per vos sacrifici inmens.

Pau. (Agitat.)

¿Qui ha pogut dir?... jo volia...
(Dimoni... 'ns emboliquem.)

E. (A Jelix.)

No 't precipitis...: recorda...

(A Pau.)

Sense cap dupte, sabreu
moltes coses qu'han passat
aqui en quinze anys, en lo temps
qu'en Jélix n'ha sigut fora....

(Decep.)

Qué se n'ha fet del diner?

Pau. (Atordit.)

Del diner! Cóm puch saberho?..

Je. A qué interrogal?.. Sab ell,
com tothom, que la moneda
desapareix facilment;
y la fortuna del pare
tota deu obrá en poder
de la Mercé...

(S'aventa á la dreta de la taula;

Pau se n'és anat al fondo.)

Es. ¿Qui ho assegura?
Se pot ser al mateix temps
delicat y positiu.
Si ton pare, ab mal acert,
per enriquir una filla
illegítima, volgué
deixarte á tú en la pobresa
desheredante, comprench

que t' apartis de promourer
un litigi, que despreis
de ser inútil, l' escándol
duria per tot arreu ...
mes si no obrà d' aquet modo
y algú 'ls diners ha sustret...

Je. (Va á seurers cama así cama allá en una cadira á la esquerra y á alguna distancia de la taula.)

Vos la teniu conegu da...

(A Pau.)

Pot ser capàs la Mercé?...

Pau. (Acostantse.)

Capàs... si... li considero..
mes ún pot serne y no seu...
mentres qu' un altre no sentne..

ho ja...'

Es. Ton pare, no crech
qu'estimant a aqueixa dona,
en deixarli 's contentes
cent duros cada any.

Pau. Donchs ella,
assegura ab juramentt
que ab res mes no pot contar,
y al demunt se li coneix....
Ha buscat com una fura
de dalt baix, per tots indrets,
y ni rastre...

Je. Molt m'atmira.

Es. Pot ser ton pare, ab poch seny,
vaig enterrarho.

Pau. O tal vegada

els retè algú al seu poder:
es precis veure... esperar...
"És mort", se deya, per cert,
y havent tornat... ¿qui pot dirho?...
quant tant d'improvis se ve
es natural la sorpresa...
no's té esprit,... un s'encongeix...
fa dos minuts que es aquí,
no corra encara la veu...
El. ¿Vos sospitas no'n teniu
sobre d'algú?..
Pau. No...
(A Felix.)
Y vosté?
Je. Jo suposo lo que es lógich;
van ser venuts los meus béns

la filla d'aquesta dona
té la suma.

Pau. (Ab viuria.)

No, pel cel.
Blanca no'n sab res, ho ignora.

(Blanca surt y's queda prop de la
porta.)

¡Oh! vosté no la coneix...!

Escena 2.ª

Mateixos Blanca

Je. (Sense veure à Blanca.)

Y no desitjo en vritat
ferne semblant coneixensa;
no li duch cap clase d'odi;

si ella es rica a mas esperas,
si de la mare y la filla
m'aparto, ja sabs Esteva
que no es l'interés la causa,
jo las aborreixo a ellas
perque m van robá ab mal cor,
de mon pare tot l'afecte,
perqué atrosment dominantlo
de lo seu cortat van treurem,
obligantlo á que'm tingués
allunyat de sa presencia,
á oblidarme per complert
fins la seva hora postrera.
Aixó es vil, aixó es infame,
y may podré regoneixer
com germana á qui, valentse

de medis tant criminals,
un lloch, que 'l tè per sorpresa,
ha usurpat en la familia.

(Esteva ha vist á Blanca, s'alsa
de presa, la contempla embadalit y
toca á Felix perque no segueixi. Blan-
ca cità apenarada. Pau atent á tot
lo que passa.)

Es. Oh!

Je. Que?

Es. Repara...

Pau (Ab lo primer dels requisits) .. Ah..!

Je.

(Vegentla.)

Es ella.

Pau. (Anant á Blanca.)

Vosté no 's pot queda' aquí,
ja ho ha sentit com la treuhen.

L'acompanyare ab sa mare.

Bla. (Plorant.)

No pot ser; la vinch de veurer;
tú ja sabs que no m'estima
desde la mort... M'ha dit qu'ella
no'm podía mantenir;
que jo'm tenia d'entendrer;
que de guanyarme la vida
tú'm busquessis la manera...
Jo, aturdida, vinch aquí;
la costum... hi he viscut sempre...
Y tot venint me pensava,
allunyantme la tristesa,
que'l senyor se'm quedaria
per minyona... jo m'ho creya...
mes he sentit... Búscam casa

per servi y a nit mateixa
hi anirem... ¡Aquí no m volen...

El. Vosté servir?... No pot esser!
Tant hermosa y delicada,..
¡sols pensarhi m exaspera!

Pau. Es impossible.

Je. Impossible.

(A Blanca.)

Está injusta, no l'hi treta;
pot quedarse fins que trovi
lo que ser no pugui en mengua
de la educació elevada
que hà rebut a casa meva.

Bla. Vosté m acusa.

Je. Retiro
lo dit, si creu qu'es ofensa.

Vosté pot... o será estranya
als mals que'm mouhen a queixa..
Mes sa mare, es impossible
que l'abandoni ab ferera,
sobre seu descarregantli
l'odi que per mi concentra.
N'estich cert, vindrá á buscarla;
quedis lo mateix que sempre,.
fins á tant que's decideixi
la seva sort...

(Atent.)

Se li prega.

Pau. (A Blanca.)

Vingui, tot s'arreglará

(Agafa á Blanca de la ma y ván

van tots dos per la porta de la

elquerra.)

Gracias, don Félix, per ella.

Escena 4.

Jelix. Esteva,

E. (Anantla seguint ab la vista)

Plora molt.

Je. Plora ó jingeix?

E. (Ab seguritat)

No l'has vista!...

Je. Perqué veurela?

E. Per veure un ángel.

Je. Z'exaltas,

á lo que veig, molt depresa.

Eh tú qui venint á bordo

a' cada moment me deya:
"Ser aquell a' qui se roba
de son pare tot l'efecte,
la venjansa es noble, es digna,
es un deber, una deuda.!

(Porta la maleta y despres la capa sobre
un canapé del fondo.)

Es. Tant, que jo t'hi acompanyat
per ajudarte en la empresa.

Je. Y ja veus la situacio';
treball inútil Esteva...
los meus enemichs son débils,
no mes que llágrimas tenen...
Son donas.

Es. Oh donas, no:
hi ha un tercé.

(A una senyal d'incredulitat de Jelix.)

Me pot ben creurer.
En Pau ho sab... S'aturrolla...
respon confos ... ¿no t'ho sembla?

Je. Es son génit, son carácter:
d'aquest modo ha sigut sempre.

Es. Jo 'l vigilaré.

Je. Perqué...!

¿Val per ventura una herencia,
los neguits y las anguias
qu'aixo 'm portaria Esteva...?
El meu cor s'hi resisteix,
ara so felis...! Al veurem
aqui, de la meva infancia
tots los recorts se 'm presentan
sols ennegrits 'l pensarne

que no quedarà ren meva
esta casa tan ditxosa,
fins que per fatal estrella!
l'escándol del despotisme
va portarhi una perversa.
El matrimoni 'ns espanta
quant joves, sense preveure
los perills que 'l ser volter
nos portarà en la vellesa.
La conducta del meu pare
à mi 'm servirà d'exemple...
m' espanta... jo 'm casaré...

El. Si bé aprovo lo que penses
no tinc ganas de seguirte,
jo vaig en por de sorpresas;
la ditxa que 's veu venir

no es per mi ni 'l cor m'omplena,
mes no regonech obstacle
quant d'improvis se'm presenta.

Je. Me sorprens.. Nostre amistat
sols conta un mes d'existencia,
no 'm figurava que fossis
tant exaltat, ab franquesa....
Cap dona hi havia a bordo,
aquesta es la causa, aquesta.

(Surten Blanca y Pau.)

Escena 5.

Mateixos- Blanca- Pau.

Je. (Al veurels mudant de conversa)
¿No troveu que fa molt fret...?

Es. Jo crem.

Pla. (Pair à Pau.)

Sents? te fret; vegat
d'arreglà 'l foch.

Pau. Impossible,
en tot casa no hi ha llenya.

Pla. (Se'n va corrent.)

Jo 'n trovaré.

Es. (Mirantla marxar.)

¿Ahont se 'n va?

Pau. (Qué l'importa.)

Es. (Mirant à fora.)

Com arrenca
un ábret mort del jardí...
se farà mal, corro.

(Surt precipitat.)

Je. (A Pau.)

Obsérval.

Pau. ¡Vol que no 'l miri...!

(Agafant la escopeta.)

Je. (Detenintlo.)

Veurás...

Pau, deixa eitá la escopeta.

Pau. (Mirant per la porta.)

Ji, l'espanta... li té por....
vé corrents — ell detrás d'ella...

Deixi...

Je. No vuy.

(Entra Blanca sofocada db un tronch d'arbre.)

Veus...? ja es aqui.

(Anant á ella y prenentli 'l tronch)

Per mi tanta de molestia;
s'haurá cansat.

No.

Bla.

Je. (Ajudant á Blanca á encendre'l foch)

Vosté
servirme?.. no ho puch permetter.

(A Estiva qu'es á fora.)

No t'estiguis aqui fora
pasa
~~pasa~~ de un aire ~~gelagtarra~~ ¡¡entra

Es. No, que tindreu de parlar;
despres fumo, y devant d'ella...

Pau. (Tancant de cop la porta)

Si; l'incomoda. (¡Al dimoni!
arri allá á pendrer la freca.)

=

Escena 5.

Jelix- Blanca- Pau.

Je. (A Blanca que li presenta cigarros en un plat.)

May no me perdonaria, ja que li es desagradable...

Bla. (Encenentli un misto.)

Oh no; creguim al contrari...

Pau. (Dona à Blanca.)

Cigarros?

Bla. Eran del pare.

Tambè tinch els cuberts.

Pau. Si?..

Bla. Ja tot per ell ho guardava,

per xo 'm va...

Pau. (Alt escapantli exasperat.)

Pegar!

Je. (Qu'es á la xemeneya.)

Pegar!..

Bla. (Jent senyals á Pau perque digui

que no.)

No...

Pau. Si.

Je. Qui es?..

Pau. Ella, la infame

(Va á besar á Blanca mes se dete de repente y procura dissimular.)

No vuy qu'hi torni may mes:

jo no ho vuy; m'ha sentit Blanca?

Je. Jo tampoch; ha sigut ella

la causant de mas desgracias;
no 'n parlem, jo li demano,
ja qu'ella es la seva mare.
Siguem amichs, estimem
com a dos germans nosaltres
lo poch temps qu'estigui aqui.

Bla. Ah! ¿no's queda?

Je. Me reclama
la mar: jo prou voldría...

Bla. Ah, si, l'mar...! quant amenassa
una tempestat.. jo reso...

Je. ¿Es que ~~la tempestat~~ tementla s'espanta...?

Bla. No per mí...

Je. ¿Per mí tal volta?

Pau. (Encenent dos bugias de sobre la
xemeneya.)

Pau. Per vosté; no estima Blanca
a ningú mes en la terra,
no la cregui com ja mare.

Je. He dit que no se'n parlés.

(Alsants y anants.)

Bla. Deixim per favor parlarne.

(Seguintlo.)

Je. S'hi empenya.

(Retrocedint.)

Bla. Per la primera,...
per la derrera vegada...
tinch de contarli un secret
que no hi ha ningú que 'l sapiga;
solsament per descubrirlo
es que lo meu pit el guarda.

Pau. (Alarmat) Qué vol dir!... Si no sab res...

Bla. Ho presumeixes, t'enganyas...
Félix.
Escoltim, ~~Rafel~~. Vostè
acusa a la meva mare;
no m toca a mí confessar
si en contra seua es culpable,
mes sí que, li jurs, qu'ella
dine en son poder no 'n guarda.
Je. Tinch fe en la sinceritat
que en son semblant se retrata.
Bla. Veliaqui tota la historia.

(Pau nervios deixa caure la historia
el mocador que te a la y s acosta
agitat als dos.)

(moviment)
Cert que 'l nostre.. que 'l seu pare...
cap al ultim de sa vida,
tot, ménos aquesta casa,

s'ho va vendrer, y 'l notari
molt de dine' va portarne
tra en papé... Un plech aixi

(Marcantho)

dins d'una cartera blava,
qu'un cop tancada ab prou feyna
se la fica á la butxaca.

(Pau amagant la seva turbació
s'ajusta el gech sens darsen compte)

Je. Ja'n sabia alguna cosa;
lo notari á ma arrivada
m'ha dit que en billets de Banch
vint mil duros va portarne.

Bla. Aixó ignoro, lo que sè
que, la cartera ensenyantme,
se'm va dir: "Tot es per tu...

Je. Ell! ó la seva!..

Pau. Sa mare,
sè li deya á cada punt...
y tampoch se m'amagava
de dirho don Joseph.

Bla. Ell
una, sols una vegada
va dirmho.

Je. Aixís, l'intenció
duyá de desheredarme.

Pau. Prou qu'es vist...¿que no s'ho creya...?

Bla. Tú no ho sabs, y t'adelantas...
El dia qu'ell me va dir
"Tú seràs molt rica, Blanca,"
jo vaig dirli, mentres queya
agenollada á sas plantas,

"No pare... (mai) qu'aixi 'l tractés
ell volia y m'ho manava...
No pare no s'hi atreveixi,
seria com deshonrarme:
no 'm dongui res si m'estima:
en Rafel (Félix) ab justa causa,
si acceptés odi y desprecis
me tindria ab tota l'ánima:
y aixó 'm seria la mort,
una mort desesperada...
Y després, pensi en vosté,
¿qué se diria d'un pare
que no estima al seu fill,
un fill que no ha comés cap falta?
Dongali tot, ó si vol...
jo de darli prench l'encárrech.

—Cóm! que dius?... Tu li darás?—
ab sorpresa va exclamarme...
Me miral, llensà un sospir,
y vaig veurer que plorava...
Jo insistia; per fi, al ultim
digue... Tú 'm recordas, Blanca
mon deber; jo 'l cumpliré;
procura que ningú ho sàpiga,
puig de saberse, a tot hora
vindrian a atormentarme,
y jo vuy morir tranquil
ja que viur'hi no m'es dable."
Passà temps, y de lo dit
no 'n sortí ni una paraula.
Ell 'nava perdent las forsas,
cada dia que passava

mes abatut y mes dèbil,
y tot trist y capficante.
Una nit...

(Pau redobla la atenció.)

jo tota sola
com de costum lo vetllava...

(Jeryala 'l sillò.)

Seya aqui... vaig adormirme;
Deu me perdoni la falta;
entre somnis me semblà
que 'ab algú parlava 'l pare...
don Joseph... de pronte, sentó
que la porta d'alli..., tanca

(La del jardi.)

me desperto... hi vaig corrent...
unas je~~x~~ugas petxadas

(Pau se mira 'ls peus.)

se perdian... era 'l pas
d'un home que s'allunyava...
Tinguí por, perque me creya
que 'ns havian vingut lladres...
Llavors un crit... mes el senyor...
al sentirlo digué... "calla,
ja la teva voluntat
es cumplerta com Deu mana,
en pau moriré si 'm juras
que 'l secret sabrás guardarne..."
No terminá, s'ensopí,
la boca resta callada
y aixis quaranta vuyt horas
d'aquest modo visqué encare...
No dire qui, mes per tot

aquell diner va bullarse,
Tot inútil, a mi 'm consta
que 'l té algú que no es de casa.

(Pau respira.)

En lo seu instant derrer
va sonriurem com un ángel
y me senyalà lo sol
que a la porta caminava,
com per dirme: "Tenio ab ell,
allà hi tinch un tros de l'ànima."
Y després sent mil esfors
pugue di una ... una paraula
que jo sols la vaig sentir...
y que si dech com encàrrech
repetirla.. es impossible...
jo no gosso... no puch ara...

Je. Vuy sentirla — Ho veuré.. si, si!

Nla. Me va di lo front buantme

"Per ton germà."

Je. (Allargantli la mar.)

Donam, donam

aquesta caricia santa;

la derrera de qui en mort

volguè juntarnos.

(Blanca besa à Rafel en la front

Pau està agitat y morrga 'l mocador)

Oh, gracias,

cor generos, cor purissim,

tresor de virtut sens tatxa.

Jo't dech mes qu'una fortuna,

l'ultim sospir del meu pare

a tu 'l dech mes qu'una fortuna

l'ultim suspir del meu pare
à tú l dech; per tú jo se
que al plorar, las meyas llagrimas
de la tomba no tindrán
que borrar l'odi... eh un angel..!

Pau. Se creu que l depositari ?.

Je. De se honrat te pocas ganas.

Pau. L'acusa massa depressa...
vostè ha arrivat no ja gaire...

Je. Jo no crech en probitat
que tarda tant en mostrarse.
A vosté cumplí l notari
ja ho sabria..

Pau. No hi ja falta.

Bla. La culpa es meva, devia
seguí al home quant marxava

mes manantme lo contrari,

Je. A mi no m'apura Blanca.
Morí el pare ab mi pensant,
tranquil, resignat y en calma.
En quant al meu patrimoni
jo me'n hi passat fins ara,
ja tinch pres el meu partit,
arrostraré ma desgracia.

Pau. Vosté sufreix?

Je. No; soch pobre;
això, de ser libre m'tanca.

Pau. Si fos libre ¿qué faria?..

Je. Viure aquí, en aquesta casa.
Es lo meu somnit, els camps,
el jardí las flors, las plantas,
la terra... Son los deliris

de la gent de mar... Mes Blanca,
jo t'entristeixo, y no sé
no mes que de mi parlarte;
perdonam; tú tens costum
d'ocupar aquesta sala;
no 't moguis, jo vuy escriure
y 't demano retirarme.

Bla. Esperi sols un moment.

(Agafant un llum.)

Je. No, deixa...

Bla. No tardo gaire.

(A l'au baix passant)

Entretenlo; encendré 'l foch,
a dins d'aquell quarto hi glassa

(Entra al cuarto de la dreta)

-

Escena 6.

Pau. Jelix.

Pau. (Hi veu baixa y despres d'un mo-
-ment de vacilació)

Primer de tot haig de dirli...

(Fica la ma á la butxaca esquerra, la
retira depressa y treu un paper de
la dreta.)

Je. Que?..

Pau. (Dantli el paper.)

Tinguí.

Je. Qu'es?

Pau. Al anarsen
la Merce' m'ha fet entrega

d'això, diu que si no paga
avans las vintiquatr' horas
se veurà citat à l'acte.

Je. Gosaria!

Pau. Pen seguir.
Dos trimestres li reclama
ja vensuts de la pensió;
à vinticinq... son cinquanta
duros total.

Je. (Despres de llegir lo paper)
Si; treyentne,
si llogués aquesta casa,
el jardi, l'hort y la vinya
sol dos cents al any...

Pau. Y encare!

Je. (Reignat.)

Bueno, 'm partiré la renda
ab ella.

Pau. Lo qu'esperava
sí hi
que et resistís.

Je. Perque'?

Pau. Per vendre'ho tot en subasta;
d'aquest modo era possible
que 'l comprador de la casa
la fes derriba'

Je. y qué 'n treya?..

Pau. Ella es creu qu'hi han de trovarse
els diners...

Je.
(Dubtoquejant.)
Veitenhi, corra.

Pau. Jambé comprarme lo que falta

Je. (Traguentse la bolsa y abocant lo

seu contingut. Confiant.)

Com ié ~~arregla~~ fa..?

Pau. (Pair y anguniós.)

Que!.. no n'té prou?..

Je. (Dantli 'l rellotje.)

Tè 'l rellotge... vendo y paga...

(Pau está violent.)

Després compra 'l necessari
á fi de poder passarne
un ó dos dias aquí
ab aquell que m'acompanya...
Si no arriva y tu pots...

Pau. (Cada vegada pero nerviós.)

Oh!..

(Sorprés.)

A tal punt?..

Je. Si per desgracia
lo pilot, tot just comensa
la carrera... Vinch a casa
y en lloch de trovar recursos,
dretx y gastos se 'm reclaman

(Manegant lo paper.)

Pau. Y 'l seu amich?.

(Pren lo rellotge y 'ls diners que
Felix li allarga.)

Parla baix...

Je.

(Agafant á Pau pel brat y parlant-
li baix.)

que lo meu estat no sapiga.
Es rich... si li demanés...
aixó, voldria obligarme...

(Ne baix.)

¿No has vist senyals manifestas
del amor que sent per Blanca..?

Pau. (Que ja 's ficava 'l rellotje y diners

á la butxaca, se 'ls treu violentament

y ho entrega tot á Felix, molt

nerviós)

Tinguí.. tinguí.. no vuy res,
no li diguí cap paraula.
Jo... jo tinch alguna cosa...
compraré tot lo que falta..
Y després.. quí li assegura
lo de la cartera blava,
que no li tornin.. avuy...
¡ó demá..?

Fe. (Ha pres rellotje y diners)

Hi pensas encare?..

(Surt Blanca del quarto de la esquer-
ra ab un llum á la ma que 'l dona
á Pau.)

Escena 7.

Mateixos. Blanca.

Bla. Te 'l quarto arreglat... quant vulgui...
Je. / Jento la molestia Blanca

(Pau l'acompanya fins al quarto)

Retirat... vés / a servirme
tot sol, haig d' acostumarme.

(Desde la porta.)

Hont es l' Esteva!

Pau. Jo hi vist
que dret al poble se 'n nava

Je. Digali qu'entri quan torni.

Pau. (Baix.)

Parli li serio...

Je. (Restant)

De Blanca!

(Entra al quarto, queda pensatiu al lli-

dar de la porta. Blanca la mataix al

costat de la xemeneya.

Escena 8.

Blanca. Pau.

Bla. (Després d'un moment de silenci,

girantse y mirant à Pau que tambe

la mira.)

En que pensas?

Pau. Y voste'?..

Bla. Jo m deya, veuras, es ~~[illegible]~~ trista
aquesta casa, y tant pobre,..
de segur que si fastidia...

Pau. Com que la Mercé, ta mare,
no deixa res per resquicia...
té de semblá á qui la veu
que deshabitada estiga.

Bla. Y tant freda..!

Pau. Comprarè
llenya.

Bla. Vesti, desseguida;
perque ho trovi menos mal
hem de fer tots los possibles.

Pau A cala Antonia de plana
han rebut unas catifas

per posarhi lo peu...

Bla. Donchs compran;

també flassadas, cortinas...

Pau. Sí, tot lo que es necessari

(Agafant la maleta de Felix y po-

rantla sobre la taula)

Una maleta ben prima...

Bla. (Mirant la capa)

La capa t'has de mirar.

(Tornant a lo d'avants.)

Y tela...se 'n necessita...!

(Pau fent lo distret obra la maleta)

Pau. En comprarem!...

Bla. Ell es pobre;

tu algun quarto deus tenirne...

Pau. (De pronte.)

No...

(Repensant-se.)

No obstant... ja miraré.

(Agafa se treu una cartera de la

butxaca y la tira dins de la maleta)

Bla. T'ho agrairé mentres visca.

Procura no hagi d'anar-hi

perque aqui no pugui viure.

Pensa que si acà se'n va

ja no tornarà en la vida...

Pau. Això serà lo millor.

Bla. Lo millor?... no se m'esplica

qu'això surti de ta boca...

se veu clar que no l'estimas!

Y la persona que 'l pare

en aquella nit tan trista,

va entregarli la cartera
tindrà cor per retenirla?

Pau. Lo fet es que tal vegada
injustament se 'l denigra...

Bla Si; es desinteressat, noble,
ab honradesa y molt digna!
Tu eb qui ho diu! que, per ventura
el disculpas?. No abominas
un malvat que...?

Pau. (Sobreraltantse y apuntant ab
horror la maleta.)
Un malvat!.

Bla. Un vil!. Si jo 'l conexia...

Pau. (Tremolant.)
Si 'l conegués... qué li deya?

Bla Que no té lley, ni justicia,

ni entranyas, ni fe, ni cor,
y que 'l seu honor no estima

Pau. Vorté! Y ja sab si aquest home
te un infern en aquesta vida,
si ab sanya 'l remordiment
me l'atormenta terrible?...

Bla. Poch sufreix, si a la conciencia
encara sab resistirme...

Pau. (dirit, ab amargura y llastima)
Poch sufreix, no s'ha de planyer...
Es que 'l mon no sab ni atina
que 's pot faltá a la conciencia
y no ser malvat, no se indigna...
Sense que 's busquin, son moltas
las causas que precipitan
á cometres una acció

reprobada, fins un crimen.
No sempre 'l causant del mal
del resultat s'aprofita;
no ho fa per ell, per efecte
vers algun ser que s'estima,
pel carinyo sant que porta
als que forman sa familia,
la por de veure en miseria
'l seu fill... o be una filla...
Un, a forsa d'estimarlos,
resolt. te 'l valor de dirse;-
..-sere un vil, me perdere,
pero en cambi ells tindran ditxa;
seran felissos al mon,
gosaran de sort tranquila;
sobre meu caiguin los castichs

d'aquesta y de l'altre vida!

Bla. Pau, no'm parlis d'aquest modo
no xeqüeixis... mes no digas...
Tu tant bo, tu tant honrat....
jm'has fet mal sols de sentirte!
Fixis mateix rasonava
la mare, perque jo, indigna,
m'apodere's de la herencia
que ab deshonra 'mi feya rica.
Sense una gota de sanch
tremolava de sentirla,
y fins hi han hagut moments...
Deu en compte no m'ho tinga,
en los que la despreciava...
no... que la compadeixia...!

Pau. (Fora de si.)

El desprecio... si, l'desprecio...
tu ho has dit, y es de justicia.

Bla. ¿De qué parlem! Ocuparnos
d'en Jelix se necessita...

Pau. En Jelix... si, l'estimava...
ara no... qu'ell no l'estima...

Bla. T'ho pensas!

Pau. Es a la forsa
si ho aparenta...

Bla. Oh!

Pau. Es mentida...
jo 'l conech; no oluidara
que de don Joseph es filla...
qu'es de vorte la existencia
una taca en sa familia...

Bla. (Ab desespero.)

Es cert... so molt desgraciada!..

Pau. Y plora? ¿Qué significa?..

Jab lo seu aborriment

y voste encara l'estima..?

Deu meu cóm se pot compendrer?

ho veig y'm sembla impossible..!

No'l coneix... los primers mots

que pronuncia, aixis qu'arriva,

son insult á sa bondat...

y per ell... ella s'oblida

de qui plora quant pateix,

de qui riu quant la veu riurer,

de qui's vendria fins l'ánima

sols per donarli la ditxa...!

No hi ha que ferne memoria

per ben oblidat ne siga....

El cap no pensa... el cor parla..
el nou sentiment domina...
y jo... jo no sò ningù...!
Ni d'apreci no só digna...!

Bla. (Rodejantli 'l coll ab lo seu brat.)

No Pau, tu estàs convensut
que parlas ab injusticia.
Ants que creurer lo qu'has dit
à sanchs fredas assessinam...
la mort, t'ho juro pel cel,
no'm seria tan terrible...!
Despres... d'ell no mes que tu
tinch al mon... tu, que quant trista
veus que ploro ma desgracia,
en tos ulls llagrimas brillan;
tu que desde ma infantesa

un afecte m dus sublima;
tu en el que hi trovat consol
en mas penas y desditxas
sempre contra las violencias
de la mare protegintme...
Tu!... fóra ingrata y culpable,
mes qu'això, seria un crimen
si un pare en tu jo no hi vega...
si no t'estimés com filla...

Pau. (Conmogut.)

Aixi, aixis ara 'ta conech
Cap altre ma no te amiga
mes que la meva; es la sola
qu'ho veu, no se li retira...
Jo no puch abandonarla,
ho la deixaré en ma vida;

anirè per tot hon vagi;
si la deixo no puch viurer...'

Bla. To tampoch no 't vuy deixar
ni vuy que 'm deixi; unida
nostra sort, anirem junts
en por de calma apacible.
Dintre poch ni tindrè casa,
mes la pobresa no humilla
ni lo treball no deshonra,
treballarem...

Pau. (Alarmat.)
Ympossible!

Vorte!..

(Com acomcetentli una idea)
Deixi ser...

(Mirantse la maleta.)

Jo tinch..

(Acostante la maleta)

jo tindré...

(Obrintla de mica en mica)

jo puch tenirne...
alguna cosa... Li juro
que may en la seva vida
li faltará res.

(Obrint del tot la maleta)

Pla. Uritat?

(Ab interés)

Tu tens diné?

Pau. (Agafant la cartera sense tocar-

la per ase de la maleta)

Si, una mica

Pla. Donchs vesten á comprar, corre

lo que 'n Jelix necessita.

Pau. (Desalentat deixa caure la cartera)

Sempre pensant ab els altres !..

Bla. No ab els altres com designas;
ab ell sol.

Pau. Ell !- me 'n hi vaig...!

Bla. Espérat: dech com amigo
ajudarte una miqueta.
No está bé que ho paguis tot...
veurás jo, si n soch de rica..!

Pau. (Que se 'n vagi, aixís tinch temps..)

Bla. No 't moguis vinch de seguida.

(Se 'n va pujant á la escala, sen
porta un llum.)

=

Escena 8

Pau.

Malvat... pervers... criminal,
qu'era un vil... ella m'ho ha dit...
no vuy sentirho may mès...

(Pel cor.)

Aquí lo càstich ja hi tinch...
Y ell?... ell l'aborreix, mes Blanca
l'estima... y jo com a fill
en que no puguí ni vulguí
estimarlo m'es precis...!
Que deuràn fer?...

(Anant á la porta)

Mal la porta

tanca...

(La empeny à poch à poch.)

Es tant vella...!

(Mirant à dins del quarto.)

No escriu!...

Dorm de colzos à la taula...

Es tant jove... los fatichs...

(Retirantse de la porta.)

Ara, aquest es lo moment.

(Trau la cartera de la maleta, va cap

al quarto y 's detura.

Mes si 'm veu?.. No hi ha perill,

en apagantli 'l seu llum...!

(Dóna un pas, recula y va á la

xemeneya.)

y també aquest, el d'aquí,

(Al costat de la xemeneya)

fixis d'aquest modo evito

que'm puguin veure sortint...

(Deixa la candela que hi ha sobre de

la xemeneya, queda la escena fosca.

Pau va de puntetas fins a'la porta

del quarto de Felix, avans d'entrarhi

vacila mes se reanima y diu los versos

que seguexen.)

Era per ella... mes dirme

infame, malvat y vil...

jo sentirho de sa boca

y vacilo?.. no.. no.. ai dirm..!

(Entra al quarto y per la porta pri-

mera surt Esteva.)

—

Escena 9.

Esteva, luego Pau, después Blanca.

Es. Jon jora, no hi ha ningú
y lo qu'es estrany tot jorch...
Bueno, esperaré a que tornin...
parlaí a Blanca 'm conve molt...

(S'assenta en lo canapé; surt Pau del quarto.)

Pau. (Ropirant.)
Ja m'he tret el pes de sobre;
no s'ha despertat per sort,
ningú m'ha vist al entrar
ni al sortirne ara tampoch...

(Anantsen a la xemeneya.)

Tornarem a encendre 'l llum.

Es. (En Pau! ell tan misteriós!...)

(Baixa per la escala blanca, mentres

que Pau encen el llum al sentir-se

passos Pau s'espanta.)

Pau. Qui hi ha aquí?...

Bla. (Ab l'altre candelero.)

Só jo... que tens?...

Pau. Ah!... res... Era que estant sol

m'ha caigut el candelero...

y com penso... y m'fa por

per vosté... l'amich... aquell

que ha sortit ara fa poch...

al sentir passos...

Bla. T'alarmas

y tu sempre veus visions...

(Dantli monedas.)

Tè; t porto l meu capital.

Pau. (Prenentlo.)

Un duro!..

(Ab carinyo y tornantli.)

Guárdatel.

Bla. Com?

no me l prens?.. si no n tinch mes!..

Pau. Y goiavan di en mal cor
que s'havia apoderata
d'herencia y diner... de tot..
Ja savé qu'ell era pobre..

(Baix que ella no l sentis.)

a las horas... ara no..!

Bla. Veyeu que pensa!.. Ves!..

Pau. Si...

La tancaré.

Tancá vols ?..

Bla.

Pau. Aixís aquell no entrará.

(Tragent la clau de la porta del foro)

Me'n duch la clau. Me ja por...

Ji acás truca que s'esperi

fins que riga l'meu retorn...

Se calmará estant á fora,

li convé sent tan fogós...

(Se'n va y tanca per fora la porta

del fondo.)

Escena 10

Blanca. Esteva.

Bla. No hi ha mes bon cor, m'estima

com mes no 's pot estimar...
en tant m'aborreix en felix,
y per mi, la séva sanch,
lo tendre nom de germana
sos llavis no 'm daran may

(S'asenta pensativa à vora del foch,
Estova s'ha aliat y ab precaució per-
que ella no ho senti s'ha anat aso-
tant, al ser al seu costat la contem-
pla ab amor, apoyats los brasos à la
xemeneya.)

E. Blanca!..

Bla. (Sorpresa.)
Que? com! Vosté aqui?-

E. No cridi... no hi ha d'aixustar.
Escoltim, lo temps apremia...

Bla. Que vol dir?

Es. Per un etzart
lo seu destino, ja ditxa,
se trova à las mevas mans;
dignis no mes escoltarme
y terminan vos afanys.

Bla. Diguim quant vulgui en presencia
d'en Jelix...

(Anant à la porta)

Es. Per evitarm'
de parlarhi

(Traguntse una carta de la butxaca)

aquí l'hi escrich
moltas coras que no sab.

(A Bla.)

Ja li dire; es un secret...

secret qu'a vosté pertany.

Bla. A mi!

Es. Si; convé advertirli
que acabo en aquest instant
de parlà ab... la séva mare...
Ella no se m'ha amagat
ab tot descaro de dirme
que ab vosté mes no hi viurà.
En Jelix no vol, ni pot...
y no deu per altre part...

Bla. S'enganya, en Jelix consent..

Es. Perque ignora 'l principal;
quant hagi llegit la carta,
tenint del secret la clau,
compendrà qu'es impossible
retenirla al seu costat.

A menos que...

Dla. A menos que...[2]

E. Dispensim d'entra en detall,...
No es d'ell, senyora, es de mi
per qui parla 'l meu afany.
Vosté queda sens apoyo,
sense mare ni germà,
sens recursos ni familia,
sense ningú al seu costat...
De tota la meva vida,
qu'inutilment vaig buscant
una noya hermosa y pura,
de candor angelical,
que puguí deurembo tot
sense qu'ella, per estart
ni de penra en demanarmho,

no hagi 'l somni tingut may.
Ja l' hi trovada, el vostè,
que ab un sí logra l'enllaç
d'obtení 'l nom que li falta,
de darme ventura y pau...

Dla. Tal propósit es locura...

Es. Dlanca, per Deu... jutja mal.
¿Hi ha res de mes razonable,
quant per sort al mon trovam
en nostre camí a la ditxa,
que detenirne lo pas,
acostarshi, y ferhi estada
per tota una eternitat...?
Vostè de ningú depen,
no turba l'amor sa pau,
ab qui ampararse no compte,

de protector no 'n té cap...
Jo tinch riqueza á dedir,
un nom pur é inmaculat;
tot es seu; dend' aquest' hora
á nova vida renaix...'
Vingui 'm mi; d'aquí l'entreuen,
aquí no s'hi pot estar...

(Va á buscar la capa y 'l sombrero.)

Sabra al ser la meva esposa
los motius...

Bla. Anarmen, may...

(Yndignada.)

Projectar tant vil intent...

Es. (Acostantse á ella.)

No, no...!

Bla. (Apartantse y anant á la porta.)

del quarto de Jelix.)

Jelix !.. Jelix !..

Es.

(Veyentlo sortir.)

Ah !

(Surt Jelix ab la cartera á la ma.)

Escena 12.

Mateixos - Jelix.

Je. Cálmat Blanca, jo era allá;
ho he sentit desde la porta...

(Anant á Esteva)

Tu... vosté, no vols abusa
de l'hospedatje que trova
en la casa d'un amich,
per proposarme, tan poch noble,

a qui la debilitat
y la desgracia en mal hora.
deurian ferli sagrada,
si que fins al oblit dona
los llassos que a mi m'uneixen,
que es la meva, la seva honra;
es donchs una ofensa a mi,
d'aquellas que no s perdonan
y en que la nostra amistat
a'quest punt s'hagi de romprer,
declaro que sa conducta
sense volerho me forsa...'

Es. No acabi; no digui anem
a batrens;-tontada fora--'
La nostre separació
te de ser mes amistosa.

Mes si dech Jerli saber,
ja qu'á voltr no li consta,
que no ni ha semblant ultratje
de lo seu honor en contra,
puig que cap dret ni deber
no té en Blanca.

(Entra Pau per la porta del foro, no'l veuhen y permaneix escoltant ab viu interés)

Je. S'equivoca.
Blanca es filla del meu pare,
m'es germana. D'aquesta hora
l'accepto y la regonech...

Bla. (tirantse als brasos de Jelix)
Oh gracias, gracias, cor noble!

Es. S'enganyan tots dos.

Je. Que diu!-

Es. Si; la Mercé, aquella dona. -

~~m'ha~~ tota conf[illegible] acaba

A Blanca 'l misteri envolta;

no es filla de don Joseph...!

Pau. (Adelantantse)

Donchs, de qui es?

Es. Per mi s' ignora.

Escena 14

Tots.

Pau. La Mercè tinguè una filla;..

ho sé.

Es. Es vritat, mes estantse

ausent don Joseph, morí

y en lo brevol jou cambiada.

Pau. (Aparentant incredulitat.)

J'hauria dit...!

El. El secret

convenia y va guardarse.

Je. Jens dupte per jerse seva

la jortuna del meu pare.

Pau. Oh, ben segur.-

Je. (Energich.)

Tu ho sabs tot;

no ho vulguis, ni deus callarte..

(Ab autoritat.)

En nom de lo pur afecte

qu'has trovat en 'questa casa;

del carinyo que a mi 'm portas

la veritat se 't reclama;

l'ocultarho es ser pervers...
confesso per mi... y per Blanca..!

(Pau que vacilava en parlar al sentir

lo nom de Blanca se decideix, no obstan,

parla confos y vacilant.)

Pau. Bé, si... diré lo que 'm penso...
lo que crech... tot lo que sapiga...

(Emenantho.)

lo qu'hi sentit a contar...
lo que 's deya aqui en veu baixa.

(Senyals de impaciencia en tots. Pau

fent un esforç explica interrumpintse

lo que seguix, las seuas vacilacions

tenen de semblar que va recordant

el fet.)

Un infelis que vivia.....

poch distant d'aquesta cara...
era 'l pare d'una noya...

(A Jelix.)

de la edat de sa germana...
Morí aquesta... don Joseph
à Barcelona 's trovava...
Se feu lo cambi... tothom
per morta va creure à l'altre...
un mes va durar l'ausencia
del amo y à sa tornada
res conegué... ni en sa vida
descubrí un fil de la trama...
Se ~~vacilà~~ compte... que vacilà
à entregar la noya 'l pare...
qu'à donarla 's resistia...
que lo valor li mancava

y que sa muller, veyentho,
li va di aquestas paraulas::
"La nostre filla estará
tontos millor que nosaltres...
viurá ditxosa, felis,
ben complaeuda... y la planyen!
Pensa que sols la miseria
tenim per donarli á casa...
Som tant pobres... Y despres
no la perdem entregantla...
la veurem sempre, á cada hora
dels nostres ulls no s'aparta...
Don Joseph tè moltas terras,
y al morir, com á bon pare,
tot li deixa... y la veurem
molt rica y fins hicendada!...

Y així diu que va passar...
així a la aurella l'i contava!

Je. Y tant de temps aquest home
ha pogut enganyà al pare?

Pau. L'espora se li morí;
queda tot sol per desgracia...
¿Cóm mantenia la noya?-
y sobre tot, a explicarse,
¿creu que l'haurian cregut?..
Per vorte no es cap infamia
ni li surt en perjudici,
puig que... segons se veu ara...
res li han robat

Es. Com?

Bla. Que dius?

Pau. M'ho sembla... puch enganyarme..

(Jenyalant la cartera que Jelix te à la mà.)

mes lo que porta dcu ser...

Bla. (Mirantho)

Si, si, la cartera blava;
jo la conech, es aquesta.

Je. Era demunt de la taula.
Es estrany no hi vist ningú;
ignoro qui li ha deixada.
Tu Pau.. no sabs?

Pau. (Dissimulant.)

No 'n se res.

Cap persona he vist entrarne...
sols he sentit lo trepitj....

(Dalx à Blanca ab terror y rapit.)

Unas feixugas petxadas

Je perdian, era 'l pas
d'un home que se allunyava, ...

(Blanca passa al costat de Felix y

parla baix ab ell mostrantli la car-

tera que 'll deixa sobre la taula)

E. (Qu'ha estat observant à Pau s'acer-

ta à ell.)

Ah! (Baix à Pau)
No tremeu ... callarè!
(Deix à Pau. (Pau s'estremeix, Felix va à Felix y diu alt.)

Ja ho has vist no es ta germana...
es órfana.

Pau. Órfana ... Si.

E. (A Felix.)
Com t'he dit m'ha enamorat...
y ab ella 'm caso.

Pau. (Que al comensar a parlar Eixa
l'escoltava ab recel, respira ab satis-
facció.)
I' hi casa?

Ah... això es diferent!

Je. (Ab temor.)
Y tu...
y vosté hi consenteix, Blanca?

Bla. (Resolta.)
To! no! cap afecte 'm lliga
ab ell; no, no vuy.

Pau. (A Blanca.)
Tontada..!
Ja mal!

Je. Ja be, perque jo...
(A Blanca.)

jo també... vosté es un angel.—
No faig gala de passió
repentina é insensata;
lo meu cor ab mes dulsura
ha sapigut cautivarne,
mes arrebat, mes profundo,
mes ab placentera calma;
es tot seu, tot per enter;
lo mes humil vassallatge,
una tendresa infinita;
inmens cariyo durable
tant com la vida; respecta
sens límits; amistat santa...
No m'atreveixo a donar
lo nom d'amor al que 'm passa;
mes no obstant yo molt ditxós

de que no 'm siga germana...
per dármela a mi volia
que li deu una herencia 'l pare,
no ho logra' lo seu bon cor
mes la tinch, l'hi recobrada

(Estenent la ma vers la taula.)

y jo li ofereixo... Blanca...
vol darme la vida a mi
ó...

(Allargant la ma à Elena)

al meu amich?..

Ll.

(Estrenyent la ma de Jelix.)

Mostrarte
pots generós... si t'estima!

Pau.

(A Blanca.)

Donchs?..

Dla. (Jenyalant á Jelix.)

A ell !... ell ! no ho veus ?

Je. (Prenent las mans á Blanca y besant

lashi.)

Oh, gracias !

Pau. (Mirant al grup de Blanca y Jelix

y fugint de sa cara la tristeza)

Tant millor !

(A Esteva mentres passa pel seu costat.)

No está de sort !

Es. (Anant al costat de Jelix.)

Prou volía de ta casa

Jerla sortí avans que tú,

rompudas veyent las travas,

poguessis pretendre á ella.

Es la primera vegada
de ma vida que he obrat
ab tota reflexió y calma;
no m'ha sortit... m'es precis
que retorni al meu carácter.

(A Blanca ab carinyo)

Mes ja que dantli un espós

(Senyalant á Jelix)

ell li roba un germá, Blanca,
y á mi la felicitat...
no voldrá serme germana?

Bla.

(Li estreny la ma que ell li allarga y

diu á Jelix lo que regueix al veu-

rer á Pau que's mou y s'agita,

enternit joyós y content, recomenan-

se especialment se fugi de lo

Francesca

(comich.)

En Pau de tanta alegria
ni menos sab que li passa;
may no ni deixara...

(A Pau.)

Vritat?

Pau. (Ab impetuositat.)

May; en ma vida!...

(Enternit.)

Es un angel.

Bla. (Vigent llagrimas als ulls de Pau.)

Flora!

Pau. (Ab veu ronca.)

No... no.

Je. (Despres de mirarse fixo á Pau com
illuminat d'una idea)

Ja comprench!

Bla. (Agitada y comprenentho.)

Si.

Es. (Que deide lo "May" d'en Pau ha ende.

vinat le secret agafa á Blanca y la

dirigeix cap á Pau.)

Doncho, si ho comprem.~

Bla. (Tirantse als brassos de Pau.)

Ah pare!..

(Abrassada al Pau, y allargant la ma á

Jelix. Estiva enterinit contempla l'grupo)

/10017465 34